

Iso Matinsuon suuralue, Muhos

Vehkasuo

Neljän osa-alueen maisemallisesti edustavassa kumpumoreenialueryhmässä (Iso Matinsuo, Pikku Matinsuo, Joutensuo, Vehkasuo) Vehkasuolla on niukka ykkösasema uhanalaisten suotyyppien määrän suhteen. Lähteikköä ei muilta osa-alueilta tässä inventoinnissa löydetty. Luontoarvolajeista (Sammaltyöryhmä 2011) esiintyy lähteisyyttä ja luhtaisuutta ilmentävä meso-eutrofi *Sphagnum teres*.

Vehkasuon osa-alueen etelä- ja keskiosat laskevat suovetensä Iso Joutenjärven ja Pikku Joutenjärven suuntaan (Oulujokeen), pohjoisosat laskevat vetensä Vehkalampeen ja Vehkaojaa pitkin Sanginjokeen. Vehkasuon makrotason morfologinen pääkomponentti on sellainen väli-rimpipinta-aapa, josta puolet on välipintaa (tai väli- ja rimpipinnan välimuotoa) ja puolet rimpipintaa (ilmakuva). Keskusallasalueilla jänteisyys on Matinsuoalueelle tyypilliseen tapaan heikosti kehittynyt, pohjoisosassa tämän syynä on vedenjakaja-asema. Syrjäosien juottisuus erottuu ilmakuvalta selvästi, mutta juotit ovat tällä osa-alueella hyvin lyhyitä. Osa-alueen keskivaiheilla, lähellä Susiselänsuon alueen rajaa, on syrjäosan yhteydessä laajahko kuvio, jota luonnehtii viettokeidastopografia. Proksimaaliosa lähellä kivennäismaan reunaa on rahkarämettä. Siitä vedenlaskusuuntaan (länteen päin) on pieni ala ombrotrofista keidasrämettä (viettokeidas), johon kuitenkin tulee pian mukaan *Trichophorum cespitosum* ja edelleen laskusuuntaan päin laajahkolla alalla on jo selvempää niukkaa minerotrofiaa (*Carex pauciflora*, *Sphagnum papillosum*). Toinen hyvin pieni viettokeidas on kaakkoisosassa suon itälaidalla. Lähteiköksi tulkittu ala Iso Joutenjärven pohjoispään itäpuolella on hyvin karu, *Straminergon stramineum* -valtainen laikku (neljännesneliömetrin ala) metsäisen alueen suojuotin keskellä. *Sphagnum teres* myös esiintyy laikussa ja sen ympärillä.

Veden vapaa tulo suolle on estetty vain pienellä alueella (Kontiosaaren luoteispuolinen alue). (Luonnontilaisuusluokka 4).